

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a I.r. és dr. Grigássy György ügyvéd által képviselt II.r. felpereseknek a alperes ellen építési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, melybe a dr. Bajkai István ügyvéd által képviselt az alperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2009. október 29. napján kelt 1.K.33.150/2008/23. sorszámú jogerős ítélete ellen az I.r. felperes által 27. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelme folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 1.K.33.150/2008/23. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (azaz húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 20.000 (azaz húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

számú, 2008. január 14. napján kelt határozatában az alperesi beavatkozó kérelmére a szám alatti telephelyre üzlet-működési engedélyt adott a határozatban megjelölt üzletkörökre. Az elsőfokú határozat rendelkező része tartalmazta azokat a kikötéseket és feltételeket, amelyeket az eljárásban részt vett szakhatóságok rögzítettek.

Az elsőfokú határozat indokolása szerint korábban a mint építésügyi szakhatóság nem járult hozzá a tevékenység végzéséhez, ezért az alperesi beavatkozó kérelme elutasításra került. Az alperes

hatásköri jogelődje a kérelem elutasításáról szóló korábbi elsőfokú határozatot megsemmisítette és új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú hatóságot.

Az elsőfokú hatóság rögzítette, hogy a mint másodfokú szakhatóság a korábban kiadott másodfokú szakhatósági állásfoglalását - melyben a tevékenység végzéséhez hozzájárult - nem változtatta meg, egyidejűleg megállapította, hogy a beavatkozó eleget tett az OTÉK 42.§ (1) bekezdésében foglalt előírásoknak és a kapacitásnövekedésből eredő többlet gépkocsi elhelyezésről is gondoskodott.

A felperes fellebbezése alapján az alperes jogelődje B-42-3866/1/2008. számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az alperes arra utalt, hogy az elsőfokú hatóság a jogszabályban előírt módon folytatta le az eljárást, a jogszabályi feltételeket megvizsgálta és a szakhatóságokat megkereste. A másodfokú építésügyi szakhatóságként eljáró állásfoglalásában megállapította, hogy az elsőfokú hatóság a megismételt működési engedélyezési eljárásban a másodfokú szakhatósági állásfoglalás alapján döntött. Ezt megkeresésre a másodfokú szakhatóság továbbra is fenntartotta, így a működési engedély kiadásához építésügyi szempontból hozzájárult.

A felperes keresetében az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát kérte. Keresetében arra hivatkozott, hogy az áruház működése befolyásolja a környék közlekedését, forgalmát és parkolási rendjét. Kiemelte, hogy az alperes nem vonta be az eljárásba az építésügyi szakhatóság felügyeleti szervét, ugyanakkor a másodfokú szakhatóság ténylegesen elsőfokú szakhatóságként járt el, mivel az alperesi jogelőd saját szervéről volt szó.

A felperes szerint az áruház északi részén lévő 7 darab felszíni gépkocsi várakozóhely átnyúlik a szomszédos ingatlanra és ezen keresztül történik az árufeltöltés is, ugyanakkor a terület használatára jogosító megállapodással az alperesi beavatkozó nem rendelkezik.

A II.r. felperes arra hivatkozott, hogy a beavatkozó a tulajdonában lévő területet használja parkolásra, illetve áthaladásra anélkül, hogy megállapodásban erre feljogosította volna. Emiatt az alperesi jogelőd megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL törvény (Ket.) 50.§-át, mert nem vette figyelembe, hogy a parkolásra szánt ingatlan nem a beavatkozó tulajdonát képezi.

A Fővárosi Bíróság 1.K.33.150/2008/23. számú ítéletében a felperesek keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletének

indokolása szerint a perben szakértői bizonyítást rendelt el, melynek keretében vizsgálta az üzlet elhelyezkedését, illetve a parkolási követelmények biztosítását. A szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi beavatkozó a kötelezően kialakítandó 13 darab parkolót teljes egészében saját tulajdonú ingatlanán belül biztosítja és erre a célra II.r. felperes területét nem veszi igénybe. A szakértői véleményből megállapítható volt az is, hogy a beavatkozói ingatlan II.r. felperes területén keresztül közelíthető meg, ugyanakkor az érintett ingatlan ún. úszótelek, így annak megközelítésére más mód nincs.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy az alperes nem sértette meg a Ket. előírásait, a hatóságok a megismételt eljárásban részletesen feltárták a tényállást és a határozat meghozatalához szükséges adatokat beszerezték.

A jogerős ítélet ellen I.r. felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Ebben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mivel a keresetben hivatkozott valamennyi jogszabálysértést nem vizsgálta, illetőleg a kereset elutasítását jogszabályhelyre hivatkozással sem támasztotta alá. Az I.r. felperes kiemelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 221.§ (1) bekezdését, mivel indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Vitatta az elsőfokú bíróság hivatkozását az OTÉK 42.§ (7) bekezdésével összefüggő kereset kiterjesztésre megjegyezve, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a szakértői véleményre tett észrevételében már hivatkozott az OTÉK 42.§ (7) bekezdésében írt kötelezettség megtartásának hiányára.

A I.r. felperes szerint az OTÉK 42.§ (7) bekezdése szerinti hivatkozása nem minősült tiltott keresetmódosításnak, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ítélete arra tekintettel is hiányos, hogy a keresetmódosításban foglaltakra nem tér ki.

Az alperesi jogelőd és az alperesi beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, a felülvizsgálat kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján elbírálv.

Az alperes személyében a felülvizsgálati eljárás során jogszabályon alapuló jogutódlás következett be. 2011. január 1. napjától az alperes jogutóda a 2010. évi CXXVI. törvény 23.§ (2) bekezdése

értelmében. A Legfelsőbb Bíróság a Kfv.II.37.243/2010/7. számú végzésében a jogutódlást megállapította.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

Az I.r. felperes keresetében többirányú jogszabálysértést jelölt meg az alperesi jogelőd határozatával összefüggésben. Hivatkozott arra, hogy az alperes jogelődje eljárásjogi hibát követett el, amikor a fellebbezés elbírálása során nem vonta be az eljárásba a másodfokú építésügyi szakhatóság felügyeleti szervét. A felperes álláspontja szerint ezzel az alperesi jogelőd megsértette a Ket. 44.§ (2) bekezdését.

Hivatkozott I.r. felperes keresetében az alperesi beavatkozó üzlethelyiségének megközelíthetőségével kapcsolatban az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Étv.) 31.§ (4) bekezdés c) pontjára, valamint arra is, hogy az ingalant csak a II.r. felperes ingatlanán keresztül lehet megközelíteni.

A I.r. felperesnek kereseti előadása volt ,a fentieket meghaladóan, az OTÉK 108.§ (7) bekezdésével összefüggésben - kizárólag általánosságban - az új rendeltetés szerinti használattal összefüggő környezet terhelés is.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I.r. felperes keresetének azon vonatkozásai, amelyeket az építésügyi szakhatóságok vizsgáltak, így a megközelíthetőség, a felszíni parkolóhelyek kialakítása, valamint a használati terhelés szakkérdésnek minősülnek.

Az elsőfokú bíróság ítélezése során a Remete Tibor igazságügyi szakértő által készített szakvélemény alapján részletesen vizsgálta az alperesi beavatkozó üzletének elhelyezkedését, a használati, valamint ingatlan-nyilvántartási viszonyait. A szakvélemény kitért (szakvélemény 10. oldal 5.4. pontja) a parkolóhelyek kialakításával összefüggő rendelkezések megtartására megállapítva, hogy az alperesi beavatkozó a 13 darab parkolót kizárólag és teljes egészében saját tulajdonú ingatlanán belül biztosítja és erre a célra a II.r. felperes területét nem veszi igénybe.

Ezen szakértői megállapítás ellen az elsőfokú bíróság eljárása során a felperesek érdemi, más hasonlóan szakszerű bizonyítékot felhozni nem tudtak, az általuk hivatkozott, az ingatlanok használatával összefüggő körülmények a szakértői megállapításokat nem teszik kétséggé.

Az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette meg a Pp. 221.§ (1) bekezdését sem. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a Ket. 44.§ (2) bekezdése értelmében a szakhatóság döntése köti az ügydöntő hatóságot megjegyezve, hogy a megismételt eljárásban mind a hatóságok, mind a szakhatóságok részletesen feltárták a tényállást és a döntés meghozatalához szükséges adatokat beszerezték.

Az elsőfokú bíróságnak abban a vonatkozásban nem volt indokolási kötelezettsége, hogy az alperesi jogelőd miért nem vonta be a felettes szakhatóságot a közigazgatási eljárásba. A per szempontjából annak volt jelentősége, hogy a felperesek érdemben vitássá tették a szakhatósági hozzájárulásban foglaltakat, így az elsőfokú bíróságnak ennek megalapozottságát kellett vizsgálnia a szakértői bizonyítás útján.

Az elsőfokú bíróság arra is helytállóan hivatkozott, hogy az I.r. felperes az OTÉK 42.§ (7) bekezdésében foglalt rendelkezésének betartását, mint jogszabálysértést a közigazgatási perre vonatkozó eljárás jogszabályokkal ellentétesen jelölte meg kereseti hivatkozásként, így annak érdemi elbírálására nem volt lehetőség.

A Pp. 335/A.§ (1) bekezdése szerint a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson [141.§ (1) bekezdés] változtathatja meg. A keresetet azonban a közigazgatási határozatnak a keresetlevéllel nem támadott önálló - a határozat egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető - rendelkezésére csak perindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni.

A Pp. fenti szabálya az általános szabályokhoz képest a közigazgatási perekre nézve eltérően rendelkezik a kereset módosítás - kiterjesztés lehetőségéről.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott, mind a KK.34.sz. állásfoglalás alkalmazására, mind a Pp. 330.§ (2) bekezdésében írt keresetindítási határidő értelmezésére. A fenti rendelkezések nem arra adnak alapot, hogy a felperes a keresetlevelében kizárólag általánosságban jelölje meg a jogsértést és azt a per során bármikor újabb konkrét jogsértésre változtassa, vagy az eredetileg elő nem terjesztett jogsértésre hivatkozását más irányú jogszabálysértéssel is kibővítse.

Az I.r. felperes a már előzőekben hivatkozott tartalommal terjesztette elő keresetét, melyben nem tért ki az OTÉK 42.§ (7) bekezdésében írt fásítási kötelezettség megsértésére. Az eljárás iratai szerint ilyen hivatkozást első alkalommal a per 2009. október 29-i tárgyalásán terjesztett elő, ami azt jelenti, hogy a kereseti hivatkozás kiterjesztése a Pp. 335/A.§ (1) bekezdésébe

ütközött. Az I.r. felperes az OTÉK 42.§ (7) bekezdésére hivatkozással új jogszabálysértést jelölt meg, amelynek előterjesztése a Pp. 335/A.§ (1) bekezdésében írt határidő megsértését jelentette. Emiatt az elsőfokú bíróságnak a szakértői bizonyítás keretében nem kellett vizsgálnia az OTÉK 42.§ (7) bekezdésében írt követelmények betartását, továbbá arra nézve a szakértői bizonyítást kiegészítenie sem kellett.

Az elsőfokú bíróság e körben rögzített indokolása helytálló volt, így az elsőfokú bíróság részéről eljárási jogsértés a Pp. 221.§ (1) bekezdése, sem a Pp. 146.§ (1) bekezdése alapján nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helytállóan hivatkozott arra is, hogy az alperesi beavatkozó ingatlanának sajátos használati, illetve ingatlan-nyilvántartási viszonyai az üzlet működési engedély kiadását nem teszik jogsértővé, az ún. úszótelek megközelítésére vonatkozó kérdéseket a felek polgári jogi megállapodásban rendezhetik, ugyanakkor ennek megléte az üzlet működéséi engedélyének kiadását nem gátolta meg.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, így a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban pervesztes I.r. felperest kötelezte a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdés és 83.§ (1) bekezdése alapján az alperesi és az alperesi beavatkozó jogi képviselővel felmerült perköltségének megtérítésére.

A jogi képviselő költségét a módosított 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján hatályozta meg.

Az I.r. alperes személyes illetékmentes az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ alapján, így a 36.000 forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2010. január 5.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke,
Tibor sk. előadó bíró, Dr. Tóth Kincső sk. bíró

Dr. Kalas